[2024] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 50: 2024 ਆਈ.ਐਨ.ਐਸ.ਸੀ. 482

ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ

ਬਨਾਮ

ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ, ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ

ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ

(2012 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 129)

08 ਜੁਲਾਈ 2024

[ਸੁਧਾਂਸ਼ੂ ਧੂਲੀਆ* ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਬੀ. ਵਰਾਲੇ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਦਾ

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 450 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜੋ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ।

ਮੁੱਖ ਨੋਟ

ਸਬੂਤ-ਜਾਂਚ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ (ਸੁਝਾਅ)-ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ-ਜਦੋਂ ਘਾਤਕ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਢੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ 12:30 ਵਜੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਪਰ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ - ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਉਣ 'ਤੇ, ਪੀਡਬਲਯੂ-2, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ - ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ - ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਸਹੀ:

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਰੱਸੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਰਿਪੋਰਟ - ਰਿਪੋਰਟ ਇਹ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ, ਇਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਗੇਚਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਜਮਾਂਦਰੂ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੋਣ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ

*ਲੇਖਕ

ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ, ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ

ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 212 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ - ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਸਿਰਫ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਭੱਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ - ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ - ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਟੀਆਈਪੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਸੀ - ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਨਾਮ ਦੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੋ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਡਬਲਯੂ1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। [ਪੈਰਾ 13-17, 19]

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਮੁੱਲ੍ਹਾ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ [2010] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ.633: (2010) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ.508; ਮਲਖਾਨਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ [2003] ਪੂਰਕ 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ.443: (2003) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ.746- 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।

ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860

ਕੀਵਰਡਸ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ; ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ; ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ; ਡਕੈਤੀ; ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਣਜਾਣ; ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ; ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਟੀਆਈਪੀ; ਐਫਆਈਆਰ/ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ; ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ; ਕੇਸ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਕੇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ

ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2012 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 129

2002 ਦੇ ਸੀਆਰਐਲਏ ਨੰਬਰ 1217 ਵਿੱਚ ਬੰਗਲੁਰੂ ਵਿਖੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 06.06.2009 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ

ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ੀ

ਐਕਸ ਐਮ ਜੋਸਫ਼, ਓਮਾਨਕੁਟਨ ਕੇ. ਕੇ., ਐਂਟਨੀ ਇਗਨੇਸ਼ੀਅਸ ਐਮ ਜੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਆਰ ਨੇਦੁਮਰਾਨ, ਡੀ. ਐਲ. ਚਿਦਾਨੰਦ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ / ਆਦੇਸ਼

ਨਿਰਣਾ

ਸੁਧਾਂਸ਼ੂ ਧੂਲੀਆ, ਜੇ.

1. ਇਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 06.06.2009 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 450 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।

2. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੋਹਿਣੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਅਤੇ ਰੋਹਿਤਕਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇਵਕੀ (ਮ੍ਰਿਤਕ; ਉਮਰ 86 ਸਾਲ) ਨਾਲ ਕੁਡੁਪੂ, ਮੰਗਲੌਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੇਵਕੀ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਨੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 26.12.2000 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-1, ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 (ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੀ ਪਤਨੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 86 ਸਾਲਾ ਮਾਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਲੁੱਟ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੇਵਕੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੁਆਰਾ ਦੁਪਹਿਰ 2:30 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ 3:00 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ: ਮੰਗਲੈਰ ਰੂਰਲ ਸਰਕਲ ਵਿਖੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੋਸ਼ੀ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ (26.12.2000) ਨੂੰ, ਉਹ (ਭਾਵ ਪੀਡਬਲਯੂ-1/ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ), ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਲਗਭਗ 12:30 ਵਜੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਫਿਰ

ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਇਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਈ। ਫਿਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੋਵੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਤੀ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੀ 86 ਸਾਲਾ ਮਾਂ) ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਿਆਂ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਰੇਕ ਨੇ ਰੱਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਨੂੰਹ) ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ।

4. ਪੁਲਿਸ ਨੇ 05.03.2001 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਮੰਗਲੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 20.09.2001 ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 450 ਅਤੇ 302 ਅਤੇ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਜੋਂ 18 ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ 11 ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ 18.12.2001 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

5. ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਜੋ ਗੱਲ ਭਾਰੂ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੇਵਕੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡਾ. ਭਾਸਕਰ ਅਲਵਾ, (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਸੀਨੀਅਰ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ, ਵੈਡਲੌਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਮੰਗਲੌਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 26.12.2000 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ-ਦੇਵਕੀ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣਾ ਸੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਕੱਪੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਵੀ ਲਿਗੇਚਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ।

6. ਇਸ ਬਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 06.06.2009 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 450 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਨਾਲ ਹੀ 5,000/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵੀ ਲਗਾਇਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਮਾਮੂਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਮਪੁਗਨਡ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 27 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਇਹ ਸਨ:

"27. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.18 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਂ ਅੰਤਰ ਸਿਰਫ 10 ਮਹੀਨੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅੰਤਰ ਵੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।"

7. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰਵੀਕੁਮਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਸੀ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

8. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਲੀਲ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਸੁਝਾਅ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

9. ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਲੀਲ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੁਝਾਅ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਮਾਮੂਲੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

10. ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਵੀ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

11. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਵਕੀ ਦੀ ਮੌਤ, ਇੱਕ ਹੱਤਿਆਰਾ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-6, ਡਾਕਟਰ, ਜਿਸਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 26.12.2000 ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੱਤਿਆਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ?

12. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 9:30 ਵਜੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ 12:30 ਵਜੇ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮਦਦ ਲਈ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਤੋਂ ਰੱਸੀ ਖਿੱਚ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਯਾਨੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਭੱਜ ਗਏ। 22.10.2001 ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅੰਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

"...ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਬੂਹੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਤੁਰੰਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਰਾਜੇਸ਼ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਆਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਖਿੜਕੀ ਦਾ ਉੱਤਰੀ ਪਾਸਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇਸ਼ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ..... ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਰਵੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਮਰੋੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਪਾ ਦਿੰਦਾ

ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਰੱਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਕੱਸ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਰਵੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ "ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ" (ਤੁਲੂ 'ਡੇਨ ਮਾਲਪੁਵਾ' ਵਿੱਚ)। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੇ (ਦੋਸ਼ੀ ਰਵੀ) ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਕੰਮ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ", ਤੁਸੀਂ ਭੱਜੋ (ਤੁਲੂ ਵਿੱਚ) 'ਕੇਲਾਸਕੇਟੈਂਡ')। ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਿਆ, ਬੋਲਟ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ। ਮੇਰਾ ਗੁਆਂਢੀ ਰਾਜੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ.....ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੱਜੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਮਰੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੱਪੜਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤਾਪਮਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਤੁਰੰਤ ਡਾਕਟਰ ਕੇ.ਬੀ. ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ.....ਮੇਰੇ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਤੋਂ 10 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਡਾਕਟਰ ਉੱਥੇ ਆਇਆ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ...।"

ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਵੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਨਾਲ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਜਾਂਚ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰੋਹਿਣੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵਕੀ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਾਇਆ। ਦੇਵਕੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੇਵਕੀ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜਾ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਰੱਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸਿਰਾ ਮਿਲਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਘਸੀਟਦੇ ਹੋਏ ਮਿਲੇ.....ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।"

13. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਬੂਤ, ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਿਗੇਚਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਗਰਦਨ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗਾਇਬ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲਿਗੇਚਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗਰਦਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮਾਰਟਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

"ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਸੱਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ:

(i) ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਗਰਦਨ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਿਗੇਚਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਮਾਂਦਰੂ ਦੇ 1 ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੋਣ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਆਕਾਰ 8"x 34"

(ii) ਨੱਕ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।

(iii) ਗੋਡੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਅਤੇ ਕੂਹਣੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ"

ਰਿਪੋਰਟ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਖਿੱਚ ਕੇ 86 ਸਾਲ ਦੀ ਔਰਤ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਗੇਚਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਜਬਾੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੋਣ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਲਿਗੇਚਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ।

14. ਜਿਸ ਪਹਿਲੂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ, 'ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ' ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 (ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦਾ ਵੀ) ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਰੱਸੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ ਬਹੁਤ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਜਾ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਡਾ. ਕੇ.ਬੀ. ਸ਼ੈੱਟੀ, (ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੇ 10 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਡਾਕਟਰ ਸਨ), ਦੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 21/2 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2) ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਟੀਆਈਪੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਲੰਬੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ

[1] ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੁਆਰਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪੀ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਉਦਾਹਰਣ ਪੀ 1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ 10.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਮਾਂ ਸਵੇਰੇ 9.30 ਵਜੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟੀਆਈਪੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ, (2010) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 508 ਵਿੱਚ ਟੀ.ਆਈ.ਪੀ. ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ:

"55. ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਨ। ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੋਹਰਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਿਸ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ਼ੱਕੀ ਉਹੀ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"

15. ਮਲਖਾਨਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2003) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 7462 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ:

"ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪਛਾਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਿਯਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਪੱਖ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

16. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਰਵੀਕੁਮਾਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1, ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਰਵੀਕੁਮਾਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1) ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਯਾਨੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਰਵੀਕੁਮਾਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1) ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ

[2]ਪੈਰਾ 7

ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਛਾਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਾਇਆ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਨਾਮ ਦੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀ।

17. ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਦੀ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੁਡੂਪੂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 'ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ' ਨਾਮ ਦੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਜੋ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾਵੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਪੀਐਸ-ਮੰਗਲੌਰ ਦਿਹਾਤੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-19), ਜਿਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਸੰਬੰਧੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਵੇਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਆਇਆ। ਆਪਣੇ ਜਾਂਚ-ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-19) ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ:

"2. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 26.12.2000 ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨੰ. 388-2000, ਮੇਰੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਟਾਫ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4:30 ਵਜੇ ਗੋਰਕਸ਼ ਗਿਆਨ ਮੰਦਰ, ਕਾਦਰੀ ਪਾਰਕ, ਮੰਗਲੌਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ, ਰਵੀ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਮੈਸੂਰ, ਸਿਲਵਰ ਗੇਟ, ਕੁਲਸ਼ੇਖਰ, ਮੰਗਲੌਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ 'ਗਲੀ' ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ..."

ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ/ਪੀਡਬਲਯੂ-19 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਘੋਖਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਤੋਂ ਜੋ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਮੈਮੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਡਬਲਯੂ1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਹੀ ਹਨ।

18. ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਧੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 'ਕੁਲਸ਼ੇਖਰਾ' ਨਾਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਾਕਘਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 'ਉੱਲਾਲ' ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਗਈ। ਕੁਡੁਪੂ ਅਤੇ ਉੱਲਾਲ ਵਿਖੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਲਗਭਗ 20 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਤੁਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਲਸ਼ੇਖਰਾ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੱਸ ਫੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉਹ ਡਾਕਘਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉੱਲਾਲ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੱਸ ਫੜਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੁਡੁਪੂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੁਆਰਾ 21½ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੀ ਪਹੁੰਚੀ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਖਿੱਚਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1-ਰਵੀਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੋਵੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਜੋ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਹੈ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਵਿਅਰਥ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਇਹ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਵਰਗੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਲਿਗੇਚਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਗੋਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੇਰਦੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਲਿਗੇਚਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ ਅਗਲੇ ਪਾਸੇ ਸਨ ਜੋ ਜਮਾਂਦਰੂ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੋਣ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੈ।

19. ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 06.06.2009 ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਹੈ, ਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਬਾਂਡ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤਦਾਰੀਆਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹਨ, ਦਾ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ: ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਸਿਰਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ: ਦਿਵਿਆ ਪਾਂਡੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਦਿਵਾਕਰ ਜੋਤੀ ਐਡਵੋਕੇਟ